Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 247. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 16-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 16, 1976 No. 247. VOL. LXXXIII

БЛАЖЕННІШИЙ ПАТРІЯРХ ЙОСИФ ПОСВЯТИВ ДІМ УВУ У МЮНХЕНІ

Мюнхен (УВУ). Вітаючи при вході до будинку Українського Вільного Університету за давнім звичаєм хлібом і сіллю Його Блаженство Патріярха Йосифа, Ректор проф. Янів висловив надію, що цей день буде належати до найвеличніших у 56-літній оце вже історії нашої Альма Матер. Це не була проста фраза, бо Його Блаженство, приїжджаючи на закінчення своєї 4-ої канонічної візитації у Вільному Світі до Мюнхену, висловив бажання посвятити Дім, що служить і служитиме українській Науці та вихованню чергових поколінь української молоді. Це бажання прийняв Сенат УВУ із радістю до відома, бо вправді УВУ знаходиться в новому приміщенні вже від трьох років, але дім ще не був посвячений: Сенат ждав, коли його зможе посвятити той, кому УВУ Дім завдячує, — хто своєю грошевою пожертвою уможливив його придбання. Відомі обставини не дали змоги виїхати Блаженнішому із Ватикану і щойно остання канонічна візитація З'єднаних Стейтів Америки й Канади, яка закінчилася коротким перебуванням у Західній Німеччині, уможливила здійснення бажання.

Патріярх Йосиф

Посвячення Дому довершив Патріярх Йосиф 27-го листопада, в сослуженні із місцевим апост. екзархом Владикою Плятоном та місцевим духовенством: проф. УКУ та УВУ о. д-ром Іваном Гриньохом, о. канцлером С. Дмитришином та парохом нового собору у Мюнхені о. д-ром І. Ортинським; церемонією керував особистий секретар Його Блаженства о. д-р Іван Дацко.

Вправді про приїзд Його Блаженства до Мюнхену дізналася місцева громада в останній хвилині, але весь дім УВУ був відповідно святково прибраний, а одну із викладових заль перемінено на провізоричну каплицю. Вістка скоро рознеслася по цілому місті і залю виповнили керівники українського життя. Прийшов теж молодечий хор „Діброва", який під диригентурою п-і М. Гарабач співав до Архиєрейської св. Літургії, якою зачався чин посвячення. Після св. Євангелії Патріярх сказав знаменну проповідь, в якій вказав на значення науки у житті народу, і на тому тлі накреслив теж завдання Українського Вільного Університету, що здобув собі признання чужого наукового світу й офіціяльне визнання Баварського міністерства освіти й віровизнань. Ширячи знання про Україну серед української молоді, але також серед чужих наукових й інтелектуальних кіл, УВУ має твердо стояти на традиційних принципах християнської віри та ідеалістичного світогляду, змагаючи одночасно до повної духової єдиности, підстави єдности та гармонії у нашому житті у діяспорі. Після Архиєрейської св. Літургії й освячення хор відспівав приписані многоліття, закінчуючи їх многоліттям для установи — Українського Вільного Університету, його керівництва, професури та студентства.

В часі сніданку для духовенства, який пройшов у сердечній та щирій, невимушеній атмосфері, проф. Янів ще раз коротко вказав на значення дня та на випливаючі із нього завдання на найближчий час. Присутній весь час о. протопресв. Палладій Дубицький пригадав визначну ролю, яку відіграв УВУ в практичному ширенні екуменічної ідеї, влаштовуючи двічі — на прохання Вищого Церковного Управління УАПЦ вищі теологічні курси, що закінчилися успішно. Він висловив надію, що при УВУ зможе постати окремий постійний Інститут для вишколу православного духівництва на терені Европи, яка то ідея знаходила завжди повне зрозуміння в Сенаті УВУ. Після короткого привітання през. М. Лівицького від Державного Центру, о. проф. Гриньох накреслив ширше значення Українського Патріярхату для нашої церковної єдности, нав'язуючи до недавнього послання Блаженнішого, в якім підкреслено

(Закінчення на стор. 3-ій)

„ЯКИЙ ЖЕ МОГУТНІЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД... ТАКОГО НАРОДУ НЕМОЖЛИВО ПОКОРИТИ!"— ЗАЯВЛЯЄ РУДЕНКО У ЗВЕРНЕННІ В ОБОРОНІ КОВТУНЕНКА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продісталися нові, поширені в Україні документи про репресії в Україні та протести проти них. Серед них є повний текст запису перебігу суду і присудів Ніни Строкатої, Олекси Резнікова та Олекси Притики, яких судили в травні 1972 року в Одесі; далі звернення Строкатої і М. Ланди до „Міжнародної федерації учасників резистансу" у Відні в справі Надії Світличної та її сина Яреми; звернення М. Ланди і Т. Ходорович до „Медиків усього світу", „Людям доброї волі з 20-23 жовтня 1976 року в жа С. Караванського; звернення Миколи Руденка, голови української групи для обслідування сповнення Гельсінкськогодоговору в справі українського лікаря Михайла Ковтуненка та інші.

Подаємо повний текст останнього документу.

Микола Руденко
м. Київ,
84 Конча-Заспа, 1, кв. 8

14 жовтня 1976

Не хочеш бути падлюкою — в тюрму!

Чи може бути таке: тебе відправляють в тюрму тільки за те, що ти — не падлюка? Так, так! Тільки за те...

Київський лікар Михайло Спиридонович Ковтуненко не займався „самвидавом" — він лікував людей. Від села до села, від хати до хати він поспішав з напакованим портфелем, шоб вчас принести поміч хворому. Він крокував вдень і вночі, в дощі і в снігу. Його дільниця розтягнулася майже на двадцять кілометрів, транспорту жадного — попробуй вспіти! І все ж таки йому якось щастило всюди побувати, обслужити всіх.

Одного разу, в люту заметіль я зустрінув його, як він примістився на підніжжі вантажного авта. У кабіні поруч шофера сиділа жінка. Місця не було, а треба було їхати: в селищі Мриги захворіла літня людина. Руки лікаря закостеніли, його наскрізь продував ледяний вітер. Але Михайло Спиридонович не думав навіть про те, щоб перечекати негоду.

І ось сьогодні ця жертвенна людина находиться у тюрмі. Слідство ще не закінчилось, одначе є чутки, що його обвинувачують в тому, в чому обвинувачували вінницького лікаря Штерна: Ковтуненко, мовляв, брав хабарі. А це таке безглуздя, що люди жахаються: що вони там, збожеволіли?

Ковтуненко обслуговував декілька селищ на південній окраїні Києва. Отож, то в одному, то в другому селищі стихійно творяться ініціятивні групи — робітники збирають підписи для його оборони. Так, люди його любили. Хабарі? Які нісенітниці! Він же сам завжди був готовий поділитися останнім. До речі, після арешту органи міліції зробили опис маєткового стану в домі дільничного лікаря. Весь маєток його сім'ї — від меблів до сорочки — було оцінено на 1800 рублів. А на щадничій книжці знайдено 40 рублів. Чи ж подібний він на хабарника?

Люди вірять, що Ковтуненко ось-ось прийде додому. Очевидно, хтось на нього набрехав. Слідство встановить правду, покарає наклепників і Михайло Спиридонович зі своїм масивним портфелем буде знову крокувати від хати до хати. Машину йому дали б — дільниця ж надто велика...

Але я, на жаль, знаю: Ковтуненка не заарештували за те, щоб скоро випустити. Перед арештом він просив мене розповісти людям, що з ним трапилося, — і я вважаю моїм обов'язком сповнити його прохання.

Раніш — декілька слів про

(Закінчення на стор. 3-ій)

СЕНАТОР ЮЗИК ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ КУЛЬТУРНОЇ РАДИ КАНАДИ

Торонто. — Канадська Рада Народного Мистецтва, яка координує виступи ансамблів різних етнічних груп і займається висвітлюванням їхніх фільмів, їхніми виставками тощо, у спеціяльному пресовому повідомленні інформує, що на нарадах 4-5 грудня ц.р. сенатора Павла Юзика переобрано на голову Культурної Ради, яка займається англомовними і франкомовними секторами традиційних мистецтв в 10 провінціях, а Льва Коссара з Торонта переобрано на екзекутивного директора Канадської Ради Народного Мистецтва.

Сенатор Павло Юзик

Пресове повідомлення рівнож інформує, що крім сенатора Юзика та Льва Коссара, до Канадської Ради Народного Мистецтва були також обрані українці: Лідія Гладишевська з Альберти і Ернст Федорович із Нової Шотляндії, а до Дорадчої Ради — Ярослав Семчишин з Вінніпеґу.

На останніх нарадах Канадська Рада Народного Мистецтва проголосувала ввійти в безпосередню співпрацю з Конфедерацією Розвагових Організацій Квебеку.

Канадська Рада Народного Мистецтва охоплює 60 місцевих рад по цілій Канаді, а Конфедерація Розвагових Організацій Квебеку — 32 федерації різних дисциплін мистецтва в тій франкомовній провінції. Головним промовцем на нарадах Канадської Ради був Джон Мунро, міністер для справ багатокультурности, який, нав'язуючи до недавніх виборів у Квебеку, де перемогла партія сепаратистів, заявив, що Канада тепер мусить діяти в світі, в якому різні відносини стають все більше пов'язані, і тому тільки об'єднана Канада „може мати вплив на світові події та залишити на них свій знак".

Сенатор Павло Юзик — інформує пресове повідомлення — сказав, що крок в сторону безпосередньої співпраці Канадської Ради Народного Мистецтва з Конфедерацією Розвагових Організацій Квебеку подібний до „подружжя, в якому обоє погоджуються на умови злуки, яка обіцює краще майбутнє".

Екзекутивний директор Канадської Ради, Лев Коссар, заявив, що співпраця з квебекською Конфедерацією „є значним кроком вперед для кращого обміну культурними скарбами Канади".

В 1976-му році Канадська Рада Народного Мистецтва координувала виступ понад 1.000 виконавців з 9-ох інших провінцій та біля 1.000 виконавців із самого Квебеку в Канадському Народному Фестивалі, який проходив під час Олімпійських Ігрищ в Монтреалі. Протягом наступних трьох років ця Рада, у співпраці з Квебекською Конфедерацією, плянує координувати мистецькі виступи різних етнічних ансамблів під час Канадських Спортових Ігрищ у Нюфавндленді та під час Ігрищ Коммонвелту в Альберті. Рівнож плянує переводити крайові семінари в ділянках хорового, танцювального та ручно-виробничого мистецтв, як також встановити міжнародний фестиваль у якійсь канадській місцевості, участь в якому була б узгіднена з місцевими Радами Народного Мистецтва.

КАРТЕР НАЙМЕНУВАВ СЕКРЕТАРІВ СКАРБУ І ТРАНСПОРТАЦІЇ

Новообраний Президент з новонайменованими міністрами. На фото [зліва]: Рок Адамс, Джіммі Картер та Майкел Блументаль

Атланта, Джорджія. — Під час пресової конференції, передаваної на телебаченні і по радіо, новообраний президент Джіммі Картер у вівторок, 14-го грудня, найменував Майкела Блументаля, голову корпорації „Бендикс" на пост секретаря скарбу, а конгресмена Брока Адамса із стейту Вашінгтон на секретаря транспортації. Картер рівнож відповів на ряд запитань, зв'язаних переважно з економічними проблемами країни і того самого дня відбув нараду з посадниками міст із різних частин Америки.

Новонайменований секретар скарбу Майкел Блументал — це уродженець Німеччини, який з батьками втік від нацистів до Китаю і в 1947-му році прибув до ЗСА. В Каліфорнійському університеті в Берклі здобув ступінь магістра в ділянці міжнародних фінансів, опісля одержав такий же науковий ступінь з бизнесової адміністрації, а відтак докторат з економіки в Прінстонському університеті, де викладав протягом трьох років. Опісля працював у приватній індустрії, а за президентури Джона Ф. Кеннеді був заступником асистента державного секретаря для економічних справ. За президентур Кеннеді та Линдена Джонсона займався переговорами щодо закордонної торгівлі ЗСА. Від 1967-го року був головою великої корпорації „Бендикс".

Конгресмен Брок Адамс, якого Картер найменував на секретаря транспортації, вважається за людину ліберальних політичних поглядів. Закінчив студії в Університеті Вашінгтону та право у Гарвардському університеті. Адамс був вперше обраний до Палати Репрезентантів в 1964-му році, де служив в Комісіях міжстейтової торгівлі, закордонної торгівлі, науково-технічних справ і в Бюджетовій комісії.

Досі Джіммі Картер вже найменував 4-ох важливих урядовців: бо вже раніше обрав Сайруса Венса на державного секретаря, а Томаса Б. Ленса на директора Бюра Управління та Бюджету. Ще невідомо, кого найменує він на секретаря оборони, бо проти д-ра Гарольда Бравна, президента Каліфорнійського Інституту Технології, який має найкращі шанси на той пост, виринули застереження, що він забагато наголошує конечність обмеження зброї і тому деякі дорадники Картера воліють Джеймса Шлесінджера, якого президент Джералд Форд звільнив з того самого посту.

Існує добра можливість, що Джіммі Картер найменує конгресмена Ендрю Янга з Джорджії на пост амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй. Янг дуже активно підтримував Картера під час правиборів і виборів та визначається знанням закордонних справ.

Під час пресової конференції Джіммі Картер заявив, що протягом наступних кількох днів вирішить як поборювати залишки економічної рецесії, зазначаючи, що може запропонувати зменшення федеральних податків або встановлення програм масового затруднення, або комбінацію обох. Між іншим, під час зустрічі з Картером того самого дня посадники міст з усіх частин ЗСА наполягали, щоб він встановив програми масового затруднення. На пресконференції Джіммі Картер сказав, що він, державний секретар Генрі Кіссінджер і найменований наступник Кіссінджера, Сайрус Венс, переконують представників країн-продуцентів нафти, які належать до організації ОПЕК, щоб не підносили ціни на нафтову ропу. Картер рівнож сказав, що прикладе всіх зусиль, щоб довести до збалянсованого державного бюджету та переведе реорганізацію виконавчої частини федерального уряду.

Олег А. Трояновський найменований новим амбасадором СССР до ОН

Москва.— Асошіейтед Пресс інформує, що Кремль найменував Олега А. Трояновського, професійного дипломата і сина першого совєтського амбасадора у Вашінгтоні, амбасадором СССР до Об'єднаних Націй. Трояновський перебере місце Якова Маліка, який недавно від'їхав до Москви, щоб перейняти там становище заступника міністра закордонних справ. Олег А. Трояновський, який належить до молодшої генерації совєтських дипломатів, є сином Олександра Трояновського, який був першим совєтським амбасадором в столиці ЗСА, після того, як Вашінгтон визнав в 1933 р. Совєтський Союз і нав'язав з ним дипломатичні зносини. Молодий Трояновський закінчив у ЗСА середню школу і один рік коледжу в Свартмор, Па. Раніше в часі, коли його батько був амбасадором в Японії, Олег ходив до американської початкової школи майже 5 років. Після повороту до Москви в 1938 р. молодий Трояновський закінчив студії в Інституті чужих мов і студіював політичні науки в московському університеті. На початку Другої світової війни він розпочав був працювати у совєтській пресовій агенції ТАСС, але опісля його перенесли до Інформаційної Служби СССР. Він служив перекладачем для Сталіна і Молотова, а також супроводжав Нікіту Хрущова у його закордонних поїздках, в тому і до ЗСА, і при тому намагався вигладжувати деякі нефортунні слова Хрущова, сказані ним у прилюдних місцях. В 1967 р. Олега Трояновського найменували на амбасадора СССР до Японії, де він служив до березня 1976 р. Загально вважають, що 57-річний О. Трояновський, який бездоганно володіє англійською й іншими мовами, є одним із здібніших дипломатів Совєтського Союзу.

Анна Франко-Ключко відкрила Тиждень Івана Франка в Торонті

Торонто. (О.С.)—Заходами Комітету Українців Канади, відділ Торонто, 5-го грудня почався тут „Тиждень Івана Франка". Це тиждень присвячений пам'яті великого каменяря, з рядом імпрез різних товариств і організацій. На закінчення тижня, 12-го грудня, Мистецька Рада КУК приготовила Концерт Творів Івана Франка. Тиждень почався відкриттям виставки творів Франка, 5-го грудня, о год. 2:00, в бібліотеці УНО при 297 Каледж вулиці.

Виставу відкрив голова Комітету Українців Канади, відділ Торонто, д-р О. Сокольський. Привітав присутню доньку поета, пані Анну Франко-Ключко, та її сина Мирона з дружиною Надією. Пані Франко-Ключко зі сином і невісткою, під оплески присутніх розрізали блакитно - жовту стрічку і офіційно відкрили тиждень святкувань. Д-р Сокольський в короткому слові змалював всебічні таланти Івана Франка і попросив доньку поета, пані А. Франко-Ключко, прочитати „Пролог" до „Мойсея". Після того попросив голову Мистецької Ради при КУК, пані О. Бризгун-Соколик, прочитати уривки споминів п. Ключко про її дитинство і батька: Іван Франко став перед очима чисельних присутніх, як тато, якому діти вилазять на коліна, щоб послухати улюблені казочки про звірят... Як тато, що літом, на вакаціях, вчить дітей своїх любити і пізнавати природу, збирає з ними ягоди, гриби...

Цікавий був понадпрограмовий виступ 93 - літнього батька д-р Сокольського. Пан Сокольський недавно приїхав з України і поділився з присутніми своїми споминами про похорон Івана Франка, якого він був учасником. Бюст поета та багато розложених його книжок різних видань та перекладів, два родинні килими, дві ікони, одною з них благословляли поета до шлюбу, портрет Івана Франка і його дружини..були цікавими експонатами естетично оформленої виставки, яку приготовила пані Г. Палієнко.

В Кергонксоні засновано новий Відділ УККА

Союзівка, Кергонксон. — В неділю, 12 грудня ц.р. на цій оселі УНСоюзу відбулися в пополудневих годинах основуючі загальні збори нового Відділу УККА для тих громадян, що живуть в місцевостях біля Еленвіллу, Кергонксону, Глен Спей та Гадсону.

Підготовлення загальних зборів перевела, згідно із правильником Відділів УККА, Ініціятивна Комісія в складі: Володимир Квас, Софія Барусевич, Микола Василик та Іван Хоманчук. Комісія на чолі із дир. Квасом, поставилася до свого завдання дуже совісно і ділово, як виходило із переведених зборів.

Зборами проводила президія в складі: д-р Микола Барусевич — голова, проф. Володимир Бакун — заст. голови, Ольга Салук — секретарка.

Зібрані в числі 56 осіб, як члени місцевих організацій і платники УНФонду прийняли запропонований порядок нарад.

Збори відкрив коротким вступним словом І. Хоманчук і попросив місцевого пароха о. Шевчука відмовити молитву.

По молитві вибрано президію, а інформації про заснування Відділу подав предсідник зборів д-р М. Барусевич.

Основну доповідь про цілі і завдання, які стоять під сучасну пору перед УККА, виголосив адміністративний директор УККА мґр Іван Базарко. Про збірку УН-Фонду реферував дир. Роман Крупа з рамени організаційного відділу Централі. Опісля відбулася широка дискусія в якій брали участь

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОБАЧАЄМОСЬ ЗА ПОМИЛКИ

Від редакції: від минулого понеділка „Свобода" вже в більшості, включно з першою і другою сторінками складається на нових комп'ютерських машинах, що натрапляє ще на ряд технічних та інших труднощів, більше чи менше звичайних у таких переходових стадіях. Це з черги є причиною ряду друкарських та інших технічних помилок, за які просимо пробачення.

Москва надієтьея на поліпшення відносин між ЗСА і СССР

Москва. — Проф. Георгій Арабов, директор Інституту для студіювання ЗСА і Канади в Москві, помістив в „Правді" статтю, в якій закликає новообраного президента Джіммі Картера якнайшвидше приступити до розв'язання різних питань, які стосуються зв'язків ЗСА з СССР, а зокрема не відкладати справи підписання нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї, не зважаючи на те, що „вороги детанту в ЗСА ще не склали своєї зброї". Арбатов, який є членом Центрального Комітету компартії СССР, писав, що недавні заяви Джіммі Картера та Сайруса Венса, якого Картер найменував на свого державного секретаря, дають підставу припускати, що відносини між ЗСА та СССР поліпшаться.

Розведені матері не управнені до соціяльного забезпечення

Вашінгтон. — У понеділок, 13-го грудня, Найвищий Суд ЗСА одноголосно вирішив, що резведені матері не мусять одержувати пенсій Соціяльного забезпечення, яке належалося б їм, якщо б вони далі були побрані з чоловіками, які вже на емеритурі або неспроможні працювати. Суд вирішив, що якщо жінка не працювала, то її платня Соціяльного забезпечення має „другорядний статус", бо базується на заробітках і пенсії її чоловіка. А розведена жінка, колишній чоловік якої вже на емеритурі, не управнена одержувати пенсії Соціяльного забезпечення, навіть якщо має на утриманні малолітні діти.

Проти того рішення Найвищого Суду виступили різні жіночі організації, твердячи, що воно дискримінує жінок і може спричинити нестатки розведеній матері з малолітніми дітьми. Ці самі організації недавно протестували проти рішення Найвищого Суду, що приватні працедавці не мусять платити робітницям за пропущені дні, пов'язані з вагітністю.

ПАПА Павло засудив перегони в узброєнні

Рим, Італія. — Папа Павло в окремомя посланні, затитулованому „Якщо бажаєш миру обороняй життя", розісланому усім головам держав світу і римо-католицьким ієрархам з дорученням прочитати його на переломі старого і нового року, гостро засудив збороєневі перегони між державами, кажучи, що вони пожирають великі скарби, які можна б було зужити на виховання, культурні цілі, здоров'я і допомогу біднішому прошаркові населення. **Папа також відкинув гасло: Якщо хочеш миру, готуйся до війни", яке тепер знову поширене у світі.**

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Панамський канал

Однією з найбільш пекучих проблем Джіммі Картера, коли він перебере президентуру 20-го січня наступного року, буде справа нового договору між Панамою та ЗСА відносно дальшої контролі управління та оборони Панамського каналу.

Від розв'язки цієї проблеми можуть залежати в майбутньому зв'язки ЗСА з цілою Латинською Америкою, бо держави тієї частини світу дивляться на ситуацію Панамського каналу, як на залишок американської політики „великого шпка", яку відносно країн Південної Америки встановив президент Теодор Рузвельт і яка була складовою частиною американської закордонної політики протягом кількох перших десятиріч цього століття. Панамський уряд, як і уряди інших латиноамериканських держав, вважають, що договір з 1903-го року надає Вашінгтонові надмірну контролю над зоною каналу та протестують проти гарантованої тим договором „вічности" тієї контролі. Панамський уряд вимагає, щоб новий договір тимчасово надав Панамі більше голосу в управлінні каналом та щоб містив постанову, що Панама з часом одержить „суверенітет над каналом і зоною" і щоб був визначений точний речний реченець, коли Вашінгтон передасть цю контролю в руки уряду Панами.

Про важливість якнайшвидшого полагодження справи Панамського каналу здає собі справу і теперішній президент Джералд Форд і новообраний президент Джіммі Картер. Не ждучи на перебрання влади Картером 20-го січня, Білий Дім погодився вже цього тижня відновити переговори з Панамою, які були перервані в жовтні.

Однак, в ЗСА існують розбіжні погляди щодо нового договору. Президент Форд і теперішній державний секретар Генрі Кіссінджер, йдучи за прикладом двох попередніх адміністрацій, вже минулого року під час переговорів виявили готовість погодитися на те, щоб Панама в недалекому майбутньому одержала суверенність над зоною каналу, а Америка частинно відповідала б за оборону каналу та була б запевнена, що американські кораблі завжди матимуть право переїзду через канал. Але під час президентської правиборчої кампанії суперник президента Форда, Роналд Реген, віддзеркалюючи погляди великої групи законодавців і громадян, заявив, що ЗСА ніяк не можуть погодитися на те, щоб зректися повної контролі над Панамським каналом, зазначаючи, що канал занадто важливий під стратегічним та економічним оглядом, щоб Вашінгтон зрікався контролі над ним. Реген рівнож вказував на факт, що Америка збудувала канал, утримувала та охороняла його, а це поносило і поносить за собою великі видатки, і тому ЗСА повинні надалі задержати над ним повну контролю.

Джіммі Картер, будучи ще кандидатом на президента, під час дебат з Джералдом Фордом займав подібне до Регена становище — чи то з правдивого переконання, чи може тому, бо вважав, що такі заяви злобудуть йому голоси під час виборів. Однак, новообраний президент Картер тепер уже дещо послабив свою категоричну відмову погодитися на передання контролі над каналом в руки панамського уряду. З достовірних джерел інформують, що Картер погодився на те, щоб уряд президента Форда вже цього тижня відновив переговори з урядом Панами, бо здає собі справу із важливости полагодження справи нового договору.

Самозрозуміло, що не уряд президента Форда, а уряд президента Картера остаточно мусітиме вирішити: погодитися на вимоги Панами, настоювати на тому, що ЗСА повинні надалі задержати повну контролю над каналом, чи може старатися дійти до якогось ще неокресленого компромісу. Проте, ясним є те, що справа Панамського каналу мусить бути полагоджена і то якнайшвидше.

Стан Португалії

Намагання комуністів спаралізувати за допомогою робітничих демонстрацій і все нових та нових вимог нормальну працю першого демократичного уряду в Португалії, що його після довгих внутрішніх труднощів вдалося сформувати з членів поміркованих партій у проводі з Маріо Соаресом на чолі, та знову довести до попереднього хаосу, який мав завершитись заведенням „влади пролетаріяту" — закінчились повним неуспіхом у місцевих виборах, які відбулися там в неділю, 12-го грудня ц. р. У тих виборах демократичні сили Португалії одержали більшість голосів і тим самим мандат народу продовжувати та розвивати і закріплювати демократичні форми правління у зруйнованій пореволюційними подіями країні. Можна передбачати, що Соціялістична партія Маріо Соареса і всі інші помірковані сили молодої португальської демократії у цьому переходовому і трудному моменті не задовільняться першою перемогою і не спочинуть на лаврах, але дальшими зусиллями та розв'язкою багатьох соціяльно-економічних питань з успіхом будуть протиставитись новим диктаторським затіям комуністів і їх скрайньо-лівих спомагачів та докажуть, що демократія здібна без вжиття фізичної сили і тортур, як це діється в комуністичних державах, розв'язувати усі проблеми державного керівництва.

Очевидно, що демократія може розвивати свої сили тільки в умовах толерування дії різних політичних партій і пошанування думки інших. Всього цього не додержуються місцеві комуністи і їхні поплентачі, які, не зважаючи на те, що вони серед народу є меншістю і не мають великої популярности, але засівшись у робітничих профспілках, розгорнули широку пропагандивну акцію, піддержуючи її підбунтованою вулицею, робітничими страйками, відкритими бомбовими замахами, паралізуванням транспорту тощо. Ціле щастя, що демократичні сили Португалії своєчасно зрозуміли мову комуністів і їх обманливі пропагандивні слова про творення „робітничих рад" і „пролетарської влади". Переживши практику 50-літньої правої диктатури, португальці знають, що прихід до влади лівої диктатури з червоним забарвленням створив би нестерпну ситуацію в країні, гіршу від попередньої.

Немає сумніву, що уділення Португалії 300 мільйонів долярів американської господарської допомоги та заповіджена допомога країн Европейського Економічного Ринку можуть врятувати молоду португальську демократію від катастрофи, але її не оминути, якщо демократичні партії Португалії послабили б солідарність та співпрацю між собою. Покищо, завдяки частинній допомозі демократичних країн Заходу, демократія в Португалії перемагає.

Я. Гайвас

ДО МОСКВИ ПО РОЗУМ

Мабуть мало хто з нас забув той момент, коли президент Джералд Форд в короткому часі після перебрання президентури ЗСА — цього „найвищого уряду в світі", — поспішився на зустріч з генеральним секретарем комуністичної партії Совєтського Союзу, Брежнєвим, аж до... Владівостоку. Заскочення і потрясення, біль і сором були не лише нашою відповіддю на цей нерозважливий крок, але теж великої частини американського суспільства. А в світі тільки здвигали раменами, не розуміючи причин, які штовхнули Президента і його дорадників на чолі з Кіссінджером до такого карколомного вчинку. В усьому світі було голосно від негодувань і треба було довшого часу та чималих американських заходів, щоб затерти прикре враження від того.

Після такого першого кроку пішло, „як з Петрового дня": відступи, „компроміси", в яких ніколи не поступалася Москва, а тільки Вашінгтон, і все це укороноване „гельсінкськими протоколами". Хто був би подумав, що дійде до того, коли майже двадцять років тому „найвірніший соратник" Сталіна, Молотов, запропонував такі заходи і таке їхнє закінчення? Настирливість, неуступчивість і нахабність — прикмети такі відомі і такі традиційні для російської політики й дипломатії, і тим разом перемогли!

Надаремно намагався президент Форд звільнити свою руку з совєтських кліщів, яку він вложив туди необачно в перші місяці своєї президентури. Наслідки цього він відчув протягом свого урядування на високому пості Президента, платив за них постійно разом з цілим американським народом, і вони його переслідуватимуть назавжди. Не помогла йому навіть заборона в місяцях перед виборами вживати слова „детант", яке стало символом американських відступів. Навпаки, ця чудернацька заборона була тільки доказом його непорадности і безвихідного положення. Французький президент Жіскар д'Естен, якому, як і більшості французів не бракує „л'еспрі" і почуття комізму, напівжартома, а напівглумливо висловився до тієї детантської катавасії: цілий клопіт американців з тим детантом випливає з того, що вони не вміють як слід вимовляти це гарне і дуже елястичне французьке слово.

Здається, що в цьому його жарті був великий глузд: американці не знають внутрішнього змісту цього слова, не вміють ним оперувати і не передбачають наслідків з його невмілого вживання. Знову ж інший незлий знавець світової політики і російської ментальности та методів, цим разом американець Солцбергер, так з'ясував ті клопоти: діло в тому, що Совєти кричать на увесь світ про детант, але не переводять його в життя, а американці замовчують його, але переводять у життя.

Як воно не було б, президент Форд протягом другої частини своєї президентури, після „владивостоцької" помилки тікав, як вмів і міг, від того слова, але воно його наздогнало. Наздогнало тоді, коли він перед виборами зложив заяву, що середущо- і східньо-европейські сателіти Москви — Польща, Румунія й інші, не є під совєтською домінацією. Між іншим і це було однією з причин його великої невдачі при виборах.

Колись казали: „історія — учителька життя". Та це були інші часи, і, видно, інші люди жили тоді. Тепер історія не є учителькою життя. Скільки бо помилок повторили ми в своєму житті! Не вільні від тих повторювань помилок і американці.

Ще як слід не обраховано детальних американських виборів, а вже генсек Брежнєв розпочав офензиву, щоб погарячому потягнути за язик і за руку новообраного Президента, губернатора Картера, схопити його в кліщі публічних зобов'язань, з яких йому буде важко в майбутньому вихопитися. Большевицька „офензива на Картера" є частиною широко-закроєних плянів на численних фронтах. Генсек Брежнєв, не зважаючи на свій вік, якого тягар видно виразно на його теперішніх світлинах, товчеться „як Марко по пеклі", кує залізо, поки воно гаряче. Він і в Польщі, і в Румунії, і в Югославії, усюди щось обіцяє й намагається тими обіцянками запрягти якнайбільше країн до московського дипломатичного воза.

Читаючи його виступи і заяви, його заклики, передавані безпосередньо й посередньо губернаторові Картерові, не хочеться вірити, на що здібна людська нахабність. Ні більше — ні менше, а Брежнєв стає в позу „царя всіх царів" і врочисто обіцює Картерові, що він не буде його „випробовувати, або напастувати", а навпаки — намагатиметься „показувати добру волю". Це, очевидно, зовсім не стримує цього ж самого генсека на кожному кроці підкреслювати смертельну боротьбу комунізму проти капіталізму, тобто проти системи, в яку вірить і яку захищає губернатор Картер, ніколи не гаснучий ідеологічний конфлікт і останній „решітельний бой".

І виглядає, що американці забувають все те, а чують і бачать тільки слова, милі для їхнього вуха: про бизнес, про величезні торговельні обороти, великі мултімільярдові контракти і — о, Боже! — величезні зиски.

В останньому часі відбулися в Москві численні зустрічі і конференції між репрезентантами американського бизнесу і большевицькими „торг-предами". Американців для цієї оказії наїхало в Москву щось з двісті. Коли читаєте їхні імена й позиції, то це неначе регістер американського Протофісу (промисел, торгівля, фінанси — в скороченні: Протофіс, термін, уживаний в Україні до і в часі Визвольних Змагань); це виглядає, як відбитка зі щорічного зіставлення славного американського магазину „Форчюн", де подається, які фірми ввійшли в список мільярдерів, а які мусіли задовольнитися тільки сотнями мільйонів, та які їхні керівники стали мультімільйонерами, а які ще далі залишилися у списках звичайних, бідніших мільйонерів.

Зі совєтського боку в тих нарадах та конференціях брали участь загальновідомі й дотепер ще не зареєстровані співробітники КГБ й інших подібних органів, а для „окраси" було декілька таких, що туди не належать. Виступав перед ними і Брежнєв, той знав, що сказати американським гостям. Він з одного боку представив величезні можливості, а з другого — вказав на

(Закінчення на стор. 3-ій)

МЮНХЕН — „МІСТО РУХУ"

Мюнхен (П. Ф.) — „Штадт дер Бевеґунт", — так назвав Гітлер Мюнхен, де він почав свою політичну кар'єру в 1919 році. В 1976 році, після виборів до німецького парляменту 3-го жовтня, почався новий рух у столиці „Вільної держави Баварії", що до 1918 року була королівством. Цей „рух" виступив наяв у лист. 1976, коли президія Баварської Християнсько - соціяльної Унії вирішила створити свою окрему фракцію в парляменті Німецької Республіки в Бонні. Досі Баварська партія мала в Християнсько - демократичною Унією. Християнсько-соціяльна Унія має в німецькому парляменті 53 послів, а християнсько - демократичних послів є більше як 170.

Уже й раніше порівняно велика християнсько - соціяльна партія була невдоволена перевагою християнських демократів у Боннському парляменті. Тому провідник християнських соціялів (по нашому — „суспільників") Франц Йозеф Штравс робив натяки, що він міг би поширити свою партійну організацію на північ, в область, де діють християнські демократи. Захоту до розриву з християнськими демократами дав Штравсові його успіх у виборах до парляменту 3-го жовтня 1976 року. Його партія здобула в Баварії 62 відсотки голосів. Теж у крайовому соймі Баварії християнські соціяли мають більшість. Натомість в північній Німеччині на виборах до парляменту християнські демократи не могли здобути таких великих успіхів, і тому в Бонні владу має коаліція двох партій соціял-демократів і лібералів.

Провідник Баварської партії закидає християнським демократам, що вони в минулих роках наробили багато помилок і тому не мали рішальної перемоги у виборах до парляменту. Штравс уважає, що фракція християнських демократів і християнських соціялів мусіла б голосувати проти так званих „східніх договорів", якими Західня Німеччина визнала комуністичний уряд в Східній Німеччині та визнала теперішній західній кордон Польщі.

Штравс не хотів теж голосувати за договір, яким Західня Німеччина зреклася участи в продукції й уживанні атомової зброї. Але довелося коритися рішенню спільної фракції в парляменті.

Коли вивчати історію політичних партій різних країн, то доводиться ствердити: до розламу в партіях часто доходить не через розбіжність ідей або через незгоду щодо „політичних ліній" і напряму, що і як робити. Теж особи провідників неraз грають рішальну ролю при політичних „розколах". Суперництво між Троцьким і Сталіном — найяскравіший приклад: Троцький виробив плян „генеральної лінії" після смерти Леніна 1924 року, а Сталін обороняв політику НЕП-у, яка давала вільність сільському господарству. Вислявши Троцького в Сов. Союзу, Сталін почав заводити „генеральну лінію" індустріялізації та колективізації.

У баварського Штравса є інша причина, що повела його до розриву з християнськими демократами: він огірчений тим, що братня партія не оцінила його талантів і не поставила його кандидатури на прем'єра, в разі перемоги обох християнських партій у виборах до парляменту. З тяжким серцем Штравс погодився з кандидатурою на прем'єра християнського демократа Коля (Kole), значно молодшого і, на думку Штравса, недосвідченого в політиці. Штравс, людина гарячої вдачі, часто висловлювався про Коля та інших політиків, теж із власної партії, зневажливо, називав їх „піґмеями", „ледацюгами" і т. д.

Не можна відмовити Штравсові в талантах адміністратора, організатора, промовця, хоч деколи його промови мають забарвлення демагогічне. Але його жадоба влади викликає невдоволення і в рядах власної партії. Розрив двох християнських партій може довести до боротьби між ними. Християнські демократи почнуть творити організації своєї партії в Баварії; християнські соціяли те саме робитимуть в північній Німеччині.

Ліквідація спільної фракції вже дала вигоди урядовій партії соціял - демократів. Разом християнські демократи й соціяли були найбільшою фракцією в парляменті і їх кандидат був би вибраний на голову парляменту. Тепер цього не буде, і головою буде кандидат (чи кандидатка) соціял - демократів.

Роздор між християнськими демократами й соціялами дає шанси урядові соціял-демократів і лібералів діяти дальших чотири роки без особливих перешкод. Бо — „де двоє б'ються, третій користає..."

Марія Пискір

ЦІКАВА КНИЖКА

Небагато написано в нас книжок про підпільно-визвольну боротьбу українського народу за останнє півсторіччя. В цьому відношенні наші окупанти постарались краще, змальовуючи наші змагання за визволення, зрозуміло, в найчорніших кольорах, утотожнюючи їх з бандитизмом. Аж дивно, як могли ми у вільному світі допустити до такої убогости в зафіксуванні півсторічного змагання, хоч в той же час встигли натворити чимало угруповань, які вважають себе причетними до цієї боротьби.

Не диво, отже, що в такій ситуації поява кожної книжки на цю тему викликає гостре зацікавлення читача. З таким саме наставленням я взялася читати спогади Б. Казанівського „Шляхом Легенди". Належачи до молодшого покоління, мені хотілось більше довідатись про наших попередників, які клали підвалини під широкий партизанський рух воєнних і повоєнних років; імена учасників його в більшості були нам відомі лише з некрологів.

Перед очима читача просувається образ селянського юнака, в життя якого дуже рано вплелась доля його народу. Він став одержимий любов'ю до нього і без вагань віддав свої сили, труд, молодість в боротьбі за його визволення. В особі автора та згаданих ним учасників пізнаємо обличчя нашої молоді тих часів під трьома різними окупантами: її характер, світогляд, заінтересування.

Здається мені, найбільш характерне у цих спогадах — це щира простота розповідей про пережите, людей, події. У ній небагато конфліктів, бо автор з тією ж самою щирою простотою чітко розділяє людей та явища на дві групи: добрі і погані. Можна деколи усміхнутись, читаючи патетичні пасажі в книжці. Напр., зустріч після тюрми з І. Климовим: „До дверей хтось постукав...

— Друже Провіднику, я не виконав завдання..." — були перші слова Богдана. Після всіх пережитих страхіть у часі від останньої зустрічі таке привітання зі знайомою людиною виглядає неприродним. Або — початок організування української влади у Львові і зустріч автора з ген. Романом Шухевичем. Дошкуляє питання: що зробив би Шухевич, якби випадково не зустрінув був Б. Казанівського на подвір'ї св. Юра? Як міг він доручити команду людині, яка не мала ні військового вишколу, ні не знала міста: ... „але добре пам'ятав події з 1-го листопада 1918 року, прочитані в книжці Кузьми..." Що зробив би був Б. К., якщо б не зустрів знову ж випадково, О. Матлу? Невже так несерйозно починалось таке велике діло? Одначе, якщо все написане є дійсною правдою, якщо такою була авторова призма світоспоглядання, тоді мої завваги відносяться більше до згаданих явищ, як до самого занотування їх у спогадах.

Автор більше в своєму „сосі" в тюрмі, ніж на волі. Він глибше і, здається, більш вірно характеризує в'язнів з різних середовищ, з різними судовими справами, їхні почуття, оточення, ніж робить це у відношенні до людей на волі. У автора все ділиться на „так" і „ні": поляки часто мордували в'язнів (а те, що діялось опісля, — „то й ляхи б злякались"!); приїжджі зі східніх земель комсомольці — це яничари; не-комсомольці — це вірні сини народу; бандерівці — це найкращий цвіт, мельниківці — запроданці. Одначе... залишається фактом, що в описаному часі та на згаданій території так думала більшість населення.

Які б рефлексії не викликали у читача спогади Б. Казанівського, вони цікаві й їх варто прочитати. Вони знаменні своєю документальною вартістю, а для історика — це цінне джерело до відтворення подій тих часів.

В Києві вийшла перша книга про Шевченкознавство

Київська „Літературна Україна" інформує, що цього року в Києві за редакцією Є. П. Кирилюка у В-ві „Наукова думка" появилася монографія „Шевченкознавство". Її авторами є — Є. Кирилюк, Є. Шабліовський, В. Бородін, Ю. Івакін, Л. Кодацька, В. Шубравський, Н. Чамата та інші. У книзі, що складається з чотирьох частин, є аналіза основних періодів в розвитку шевченкознавства — дореволюційний час і совєтський. „Вона є основним звітом сучасного шевченкознавства про виконану роботу, що основується на міцній основі марксистсько-ленінського вчення" — пише „Літературна Україна". Всенародне зацікавлення якраз Шевченком, „Літературна Україна" пояснює тим, що „творчість великого Кобзаря належить до явищ світового значення, і тим, що він відіграв надзвичайну ролю у вітчизняно-визвольному русі". Приходить і „вагоме" ствердження, що справжній розвиток і розвій шевченкознавства може бути здійсненим тільки в „радянський час".

600 ЧИСЛО „НОВОЇ ЗОРІ"

Чікаґо, Ілл. — З датою неділі, 12-го грудня 1976 р., появилося 600-те число газети „Нова Зоря", українського католицького тижневика, який є органом Чікаґської Епархії Української Католицької Церкви в ЗСА. Головним редактором газети є о. шамбелян Ярослав Свищук, Б.А.Ф., а функції адміністратора сповняє мгр Євген Дачишин.

РЕЗОЛЮЦІЇ
Дванадцятого Конґресу Українців Америки

що відбувся в Ню Йорку, в готелі „Амерікана", у днях 8, 9 і 10 жовтня 1976 року

— у 200 ліття Американської Революції і Незалежности,
— у 100-ліття поселення українців на землі Вашінґтона.

1

СТВЕРДЖЕННЯ ПРИНЦИПІВ

„Наша ціль — вихід України зі СССР і побудова Української Держави". — сказано в листі ув'язнених Москвою українців, переданому з Владімірської в'язниці Генеральному Секретареві ОН Куртові Вальдгаймові в 1976 році. В іншому листі, поширюваному в Україні й за кордоном „Самвидавом", український політичний в'язень-інтелектуаліст Іван Кандиба, пише: „Чим довше я перебуваю в цих умовах, тим ясніше усвідомлюю собі, що я вибрав правильний шлях і що справжня свобода наступить лиш тоді, коли визволиться моя Батьківщина — Україна".

На основі цих і подібних заяв із поневоленої Москвою, але нескореної України, в добу деколонізації світу, в ім'я визволення і державности України та інших поневолених народів, в ім'я зміцнення Американської Держави та всього Вільного Світу,

— ми, законно обрані репрезентанти українців у цій країні, зорганізованих у своїх громадах і установах, зібравшися на цім, XII Конґресі Українців Америки в Ню Йорку, Року Божого 1976-го, —

стверджуємо правильність становища і рішень попереднього, XI Конґресу Українців Америки, що відбувся в Ню Йорку, в готелі „Коммодор" в днях 6, 7 і 8 жовтня 1972 року, і схвалюємо рішення й дальшу діяльність обраних XI Конґресом керівних органів Українського Конґресового Комітету Америки, скеровану на добро української спільноти за океаном та на звільнення наших братів і сестер на материку — в Україні;

як репрезентанти зорганізованої української спільноти в ЗСА, ми стверджуємо, що Український Конґресовий Комітет Америки — це наша найвища політична репрезентація в цій країні;

як делеґати наших церковно-релігійних, братських, політичних, наукових, культурно-освітніх, професійних та багатьох інших громадських установ і організацій, ми стверджуємо, що в періоді між двома Конґресами нашої найвищої репрезентації — Українського Конґресового Комітету Америки — сталися певні зміни в різних ділянках життя серед нашої спільноти в Америці, в Україні і в світі. І тому, вислухавши звіти як керівних органів, так і делеґатів з місць, та обміркувавши актуальні проблеми й питання на різних Комісіях цього Конґресу, — в ім'я покращання нашої спільної праці і співпраці з незмінного нашого становища у боротьбі за Державність України та права людини —

схвалюємо наступні рекомендації і резолюції, запропоновані Комісіями цього, XII Конґресу:

I. У ВНУТРІШНІХ СПРАВАХ

1. Розвивати й скріплювати співпрацю Відділів УККА з іншими українськими організаціями і товариствами на їхньому терені діяння, включаючи участь провідних осіб з цих організацій у проводах Відділів.

2. Вітаючи помітно зростаюче зацікавлення молоді громадськими справами та політичними проблемами, включати представників цієї молоді у більшій мірі в працю Відділів УККА.

3. Продовжувати акцію для збільшення участи українців в американському політичному житті, головно в американських політичних партіях, як теж у різних американських суспільних, культурних, гуманітарних та інших організаціях і товариствах.

4. Подбати, щоб ті українські громади, які ще досі не надіслали своїх матеріялів до збірника про історію української еміґрації в ЗСА, який приготовляє Централя УККА для видання в 1976 році, ці матеріяли надіслали до Централі УККА якнайшвидше.

II. У ЗОВНІШНІХ СПРАВАХ

1. Конґрес доручає Екзекутиві УККА створити постійну Комісію Зовнішньої Діяльности в складі 9-ти членів, очолену одним з віцепрезидентів УККА, і зобов'язує цю Комісію відбувати щороку не менше як два засідання.

2. Конґрес доручає Екзекутиві УККА призначити відповідні до вимог роботи Комісії Зовнішньої Діяльности засоби.

3. Конґрес доручає Комісії Зовнішньої Діяльности періодичні вишколи при Відділах УККА.

4. Конґрес доручає Екзекутиві УККА затруднити в Канцелярії УККА професійну силу, яка буде займатися провадженням щоденної інформаційної праці.

5. Конґрес вважає, що при кожному Відділі УККА має бути створена референтура зовнішньої діяльности.

6. Конґрес закликає Комісію Зовнішньої Діяльности і референтів зовнішньої діяльности при Відділах УККА координувати свою працю з усіма українськими організаціями, які займаються цією справою.

7. Конґрес доручає Комісії Зовнішньої Діяльности нав'язати тісну співпрацю з тими національними групами, які визнають принцип самостійности України в її етнографічних межах. Завданням цієї співпраці буде впливати на американський політичний процес в інтересах цих народів та служити як речник в обороні національних, політичних, суспільних і економічних інтересів тих же народів.

8. Конґрес доручає Комісії Зовнішньої Діяльности прослідити можливості створення окремого бюра для оборони українського імени (анти-дефамаційна акція).

9. Конґрес доручає Екзекутиві УККА опублікувати і розіслати всім відповідним урядовим чинникам деклярацію з домаганням, щоб справу деколонізації російської імперії поставити на форумі Об'єднаних Націй.

10. Конґрес закликає Комісію Зовнішньої Діяльности підготовити та вислати до Асоціяції Американських Журналістів меморіял з домаганням, щоб її члени вживали правильної термінології в окресленні: Україна, Совєтський Союз, Росія, Східня Европа і т.п.

(Продовження буде)

БЛАЖЕННІШИЙ ПАТРІЯРХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

суть Східнього Християнства. Останнім промовив ще проф. д-р Г. Штадтмюллер, член Наукової Ради Дому Української Науки, що вказав на значення набуття власного Дому для УВУ і його розвитку, відзначаючи зокрема найновіші досягнення УВУ у всіх ділянках його праці: педагогічній, видавничій та міжнародних зв'язків, які далеко вийшли поза границі Німеччини. В рівній мірі батьківська допомога Його Блаженства, яка виявилася у великій фундації Дому, що й наполеглива праця теперішнього керівництва УВУ у вирішній мірі спричинилися до угримання визнання УВУ, не зважаючи на те, що дотеперішня допомога з боку німецьких чинників є радше скромна.

Його Блаженство мав ще змогу на закінчення відвідин оглянути дім та його нове устаткування, — зокрема бібліотеки, яка завдяки модерним шафам може на розмірно малому просторі вмістити дуже велику скількість книжок, які є теж відповідно забезпечені від діяння атмосферичних змін. При тому Блаженніший висловив надію, що тепер бібліотека УВУ буде скоро збільшуватися, бо напевно знайдеться чимало шляхетних жертводавців, що даруватимуть (чи записуватимуть) книжки чи бібліотеки, знаючи, що ці книжки мають відповідне сховище. Його Блаженство інформувався також про актуальний ще стан задовження дому, висловивши надію, що українська громада в обличчі поважних досягнень УВУ напевно допоможе сплатити довг, щоб не обтяжувати бюджету УВУ плаченням відсотків.

Сердечно пращаний присутніми, Блаженніший, поблагословивши ще раз дім, поспішив до своїх дальших завдань.

На шляху до мети:

Жертводавці на Фундацію

УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРДВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ (УНІГУ)

З нагоди бенкету в Кембридж, Масс, 4 грудня 1976 року:
По 50 дол. — проф. Ярослав Білінський, д-р Василь Кіналь, Михайло Сосяк; д-р Роман Граб — 75 дол., по 100 долярів — Михайло Лисогір, Микола Ромах, Відділ УККА в Трой, Н. Й.;
Андрій Чепига — 150 дол., Дмитро Мельник — 250 дол., Степан Сідлярчук — 500 дол.
По 1,000 долярів — Ярослав і Оля Дужий, д-р Андрій і Ліда Лемішка, Степан і Анна Феденко, Володимир Шиприкевич, Михайло Чайківський.
По 500 долярів (жовтень-листопад 1976 року): Марія Т. Гаврус, Михайло Іванців, д-р Ярослав і Анастазія Михайлович, д-р Олександер Сидоряк, Щадниця „Певність" в Чікаґо; Йосиф Білоґан — 600 дол.
По 1,000 долярів — Омелян і д-р Тетяна Антонович, Мирон і Ірена Руснак, Стефан і Володимира Сливоцький, Теодат Школьник;
2,000 долярів — Володимир і Іванна Семенина;
5,000 долярів — Евстахій Світлик;
7,000 долярів — д-р Василь і Емілія Стефурак.
Степан і Анна Телеп — 120 дол.; по 150 дол. — Василь Василів, Анна Рижевська, д-р Олекса і Марія Сенковський, Андрій Чепига; по 250 дол. — Роман Волчук, Михайло Ступка, Олег Цюк, д-р Олександер Штогрин; по 300 дол. — Павло Грабович, Ольга Осетська, Василь і Анна Макух (307.90); по 400 дол. — д-р Володимир і Наталія Іванків, Іван Пасічник.

Поспішайте творити добро, життя таке коротке!
(Олександер Довженко)

З признанням, подивом і вдячністю до всіх наших шановних Жертводавців —
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ
Ukrainian Studies Fund Inc., Harvard University
1581-83 Massachusetts Avenue, Cambridge, Mass. 02138

Це оголошення оплачують:
докторант Роман Процик і д-р Адріян Сливоцький

ЯКИЙ ЖЕ МОГУТНІЙ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

себе. 18 квітня 1975 року були заарештовані два члени Радянської групи Міжнародної Амнестії — я і А. Твердохлєбов. Мене по двох днях випустили — зближалось 30-річчя перемоги над Німеччиною, незручно було тримати інваліда війни в тюрмі. Але, очевидно, співробітники КГБ не переставали збирати проти мене „обтяжуючих" матеріялів. Відчуваю: вони фабрикують щось основніше, наприклад створення терористичної групи. Мені вже приходилось викидати за двері підісланих провокаторів, які пробували „підкинути" подібну ідейку. Думаю, що це робиться недаром...

Оце тут і починається те, що привело Михайла Спиридоновича в тюрму. Комусь із важних співробітників КГБ прийшла надзвичайна думка: слухайте, братці, чому б нам не використати дільничого лікаря Ковтуненка? Він за один день обходить Чапаївку, Кончу-Заспу, Мриги. Хто ж зможе краще, ніж він, сповняти обов'язки сексота?..

Ковтуненка намовляли майже три місяці. Обіцяли золоті гори. Особливої чести удостоївся у цих плянах і я. Коли стало ясно, що не можна намовити Ковтуненка, почали погрожувати арештом. За що? Ну, наприклад, за те, що він „незаконно" видає шпитальні листки. „Сплести сіті" лікареві — немов дати води напитися.

І так, виснажений моральними тортурами, Михайло Спиридонович з'явився одного разу в мене, щоб про про все відкрито порадитися. Я не вірив, що справа зайшла так далеко: все ж таки ми живемо в періоді після Гельсінкського договору, — що його радянська преса називає історичним. Кінець-кінцем, повинно ж щось змінитися! Це ж дивовижно відправляти людину в тюрму за те, що вона не бажає бути поліційним донощиком. Нічого подібного не спостерігалося навіть в найбільше жорстоких поліційних державах.

Але Михайло Спиридонович сумно посміхнувся:

— Не було, але так буде. Вони мені відмови не простять.

Потім він почав нервово писати. Він хитався від змучення, руки в нього тремтіли — і тому, хоч він освічена людина, писав недостатньо зв'язко. Але, справа, очевидно, не в чистописанні. Ось його записка:

„Мені, Ковтуненкові Михайлові С., запропонували працювати в ролі співробітника КГБ, щоб я дивився, бачив і доносив на Руденка М. Д. про те, що він проти місцевих властей; про те, що він належить до групи Сахарова. Я вповні поділяю погляди Руденка М. Д. і буду їх боронити, наскільки це буде можливо. Вірю, що в нас немає свобід, навіть простих. Вірю в Україну. 6. 8. 76 р. в. р. Ковтуненко.".

Передавши мені написане, Михайло Спиридонович сказав:

— Якщо вони щось зі мною зроблять... А вони обов'язково зроблять! Ну, так оце: розкажіть людям.

Я пробував переконати Ковтуненка, що його страхи перебільшені. Але, я помилився: рівно через місяць Михайла Спиридоновича заарештували. Вдома осталась дружина, дитина (дочка) і стара мати. Ось адреса його матері:

м. Київ, присілок Пирогів,
вул. Бродовська 69
Ковтуненко Варвара Петрівна

Я звертаюся до людей всього світу: підніміть голос в обороні київського лікаря Михайла Спиридоновича Ковтуненка! Він — лицар духа, лицар науки. Він дійсний гуманіст. Він до кінця залишився вірним присязі Гіппократа.

Він — вірний син многострадальної України. Шість десятиліть влада проводить полювання в нашому народі, щоб знищити серед його синів міцні зерна, залишивши тільки убогі духом бур'яни. Яким же могутнім є український народ, якщо навіть умертвлення кожного четвертого (пригадайте розкуркулювання, пригадайте голод 1931-1933!) не могло зламати його духа — є Валентин Мороз, є В'ячеслав Чорновіл, є Олександр Сергієнко, є Василь Лісовий, є Михайло Ковтуненко. Є сотні, є тисячі подібних їм. О ні! Такий народ покорити неможливо!

Микола Руденко

ДО МОСКВИ ПО РОЗУМ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

біля двох мільярдів втрат, які потерпів американський бизнес через американські закони, нелюбі Москві. Відкличте ті закони! — накликував генсек.

І що ви думаєте зробили американці? Там же в Москві, не чекаючи на поворот домів, разом з совєтськими „будівничими комунізму" вони засудили „антисовєтські закони" й ухвалили заклик до американського уряду, до Конгресу відкликати ті закони, які, на думку Брежнєва і спілки, перешкоджають у розвитку торговельних зносин.

Де лице, де політичний глузд тих американців, що саме в Москві і на заклик генсека комуністичної партії ухвалюють такий заклик до свого уряду? Чи ті панове бачили колись, щоб якісь відвідувачі в ЗСА, а в першу чергу відвідувачі з СССР, ухвалювали такі заклики до свого уряду? Як могли вони йти до Москви „по розум"?

На жаль, з пресових звітів виходить, що не лише бизнесмени, але й інші чинники ЗСА, а в першу чергу політичні, „вітають приязні пропозиції Москви" і йдуть їм назустріч. Історія не є учителькою життя! Прийдеться нам пережити ще раз Владівосток і інші подібні події, а опісля роками, довгими роками платити за них!

В Кергонксоні засновано...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

п.п.: Васьків, Василик, Ренер, Хамула, Бакум, Кульчицька, Квас, Кульчицький, Маренін, С. Барусевич, Тхір, Савчук та Безкоровайний. Після вияснениях дискутантам, предсідник зарядив голосування над внеском ініціятивної Комісії затвердити заснування нового Відділу УККА, що й одноголосно сталося. Також одноголосно обрано керівні органи Відділу згідно з листою, яку зголосив Микола Василик. До Управи були обрані:

Екзекутива: д-р Володимир Ленець, інж. Роман Гаврилюк, Іван Кульчицький, Дмитро Стасюк, Іван Цимбал, Марія Андрейко, Федір Савчур, Володимир Берізка та Андрій Тхір.

Контрольна Комісія: д-р Микола Барусевич, Володимир Квас і Осип Безкоровайний.

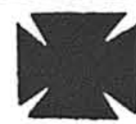
Товариський Суд: мґр Петро Яців, проф. Михайло Васьків і п. Іван Хоманчук.

Рішено, що крім вплат Національного Датку члени Відділу повинні платити на потреби місцевого Відділу річну вкладку в сумі дол. 6.00 а емерити символічно дол. 1.00.

У внесках і запитах дискутовано над організацією місцевого Відділу та його діяльністю. Використовуючи свої зв'язки із членами леґіслятури в Олбані, п. В. Квас подав до відома, що устійнено дату 17 січня 1977 р. для відзначення Січневих Роковин. Для технічного переведення цього відзначення, представники Централі відбули по зборах окрему нараду з головою округи Відділів УККА — Олбані п. Ярославом Кушніром та з головою Окружної Ради СУА-Олбані пані Кушнір.

Про всі справи підготовлення відзначення Роковин подбають п. В. Квас у співпраці Відділів УККА і СУА в Олбані та Централі УККА в Ню Йорку.

Збори закрив молитвою о. Шевчук.

З Волі Всевишнього, по довгій недузі, 14-го грудня 1976 р. відійшов у Вічність, мій Дорогий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДО

бл. п.

ЕВСТАХІЙ СКРУТ

старшина Української Армії, політв'язень польських, німецьких і совєтських тюрем.

ПАНАХИДА в середу, 15-го грудня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Nass Funeral Home, 37 вул. і Бродвей в Асторії, Н. Й.

ПОХОРОН в четвер, 16-го грудня 1976 р. о год. 9:30 ранку з церкви Чесного Хреста в Асторії, на цвинтар Flushing Cemetery.

В тяжкому горю:
дружина МАРІЯ
дочки: ГАЛИНА БАРНЯК з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ і сином РОМАНОМ
МИРОСЛАВА в Европі
сестрінок ЛЕВ ШТИНДА з Родиною

Замість квітів на могилу

бл. п. дипл. інж. Евгена Бедрія

зложили на фонд „Церква в Потребі":
по дол. 25.00 — Лідія Кучерська, Оксана і Василь Леви;
по дол. 20.00 — Марія Лепка, Емілія Саноцька;
по дол. 15.00 — Мирослава і Михайло Чайківські;
по дол. 10.00 — д-р Анна і Іван Бойцуни, інж. Роман Загайкевич, Стефанія і Ігор Заяці, Катерина і Богдан Ковшевичі, Маріян Кормило, Цецилія і Володимир Луцишини, Слава і проф. Володимир Стойки;
по дол. 5.00 — Іван Демків, Тетяна Рабій.
Разом: дол. 185.00

Зложили на фонд АБН:
по дол. 15.00 — Мирослава і Михайло Чайківські;
по дол. 10.00 — Лідія і Іван Кобаси, Маріян Кормило, Уляна і Ярослав Стадники;
по дол. 5.00 — Андрій Андріюк, Людвіґ Мигаль, Теодозія Пришляк.
Разом: дол. 60.00.
Жертводавцям щира подяка.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ЮРІЯ ЛИСЮКА

буде відправлена

Заупокійна Служба Божа
дня 21-го грудня 1976 року

о год. 8-ій рано
в ЦЕРКВІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА
при 2236 Ортодокс вул., Філядельфія, Па.
та в ЦЕРКВІ БЛАГОВІЩЕННЯ ПДМ
при 1204 Валей Ровд, Філядельфія, Па.
о год. 9-ій рано

Про молитви за спокій душі Покійного бл. п. Юрія просять, Його

БЛИЗЬКІ ПРИЯТЕЛІ

Замість квітів на свіжу могилу

д-ра Юрія Реннера

Приятелі й Знайомі зложили на будову церкви в Кергонксоні:
по 25 дол. — П-во Смішкевичі, Бедрії, Стефанишини, Тхірі; по 20: Салуки, Савчуки, Митрофанюки, Кордуби; по 10: О. Яців, Змії, Стасюки, Л. Потічна, Р. Пиндус, В. Квас, С. Демей, Шматолохи, Оприски, Яціві, Кондри, М. Андрейко, Барусевичі, Хоманчуки, Слободяни; по 5: о. І. Мак, І. Загаляк, О. Яримович. — Разом 345.00 долярів.
Всім Жертводавцям щира подяка.

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ НЮ ЙОРК

при співучасті

ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ТУІА
— влаштовує —

в суботу, 18-го грудня 1976 р.

в домівці
УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ
при 2 Схід 79-та вул. в Ню Йорку

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР ПРИ ЯЛИНЦІ

Програма Вечора:
Год. 6:00 веч. — Інж. НЕСТОР ХОДНОВСЬКИЙ: „Репортаж з офіційної поїздки до Китаю", з прозірками.
Год. 8:00 веч. — МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА при ЯЛИНЦІ із участю: п. ЛЯРИСА МАГУН-ГУРИН— співачка, сопрано — арії і пісні; п. ОКСАНА КУЙВІДА — фортепіяновий супровід; інж. АЛЕКСАНДЕР СОЛТИСИК: „Інженерські сатири".
- По закінченні програми — ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ при ЯЛИНЦІ, з перекускою і солодким.
- Всіх ВП. Членів Відділу з Родинами і Громадянство, щиросердечно запрошує —

УПРАВА ВІДДІЛУ

ПОВІДОМЛЕННЯ
Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне
31-го ГРУДНЯ 1976 р.

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1976 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у П'ЯТНИЦЮ, 31-го ГРУДНЯ 1976 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

Ділимося з Родиною, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що в четвер, 2-го грудня 1976 р., відійшов у Вічність на 69-му році життя

бл. п. д-р мед.

ЛЕОНІД РОМАНОВСЬКИЙ

Похоронні відправи почалися в Дейтон, Огайо, 4-го грудня, а докінчено їх наступного дня в Чікаґо, Ілллиной Панахидою в похоронному заведенні Петра Капи і Св. Літургією в катедральному храмі св. о. Миколая. Опісля Тлінні Останки спочили вічним сном на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаґо.

Про молитви за спокій душі Покійного, просять

залишені в глибокому смутку:

дружина ДАНУТА
сестра ЕМІЛІЯ з чоловіком ОМЕЛЯНОМ ПЛЕШКЕВИЧЕМ
Сестри і Браття з Родинами в Україні і Польщі
сестрінка СОФІЯ і сестрінки ОЛЕКСАНДЕР і БОГДАН з Родинами
Ближча і дальша Родина в Америці і Україні

УВАГА! УВАГА!

В суботу, дня 18-го грудня 1976 року до Пластової Домівки в Ню Йорку

при 140 Другій Авеню — загостить

„СВЯТИЙ ОТЕЦЬ МИКОЛАЙ"

о год. 1:30 по полудні та обдарує всіх чемних дітей дарунками.

- Запрошуємо усіх дітей прибути на це небуденне свято.
- „НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ" приймає дарунки в дні 18-го грудня, від 9-ої ранку до 12:30 по пол. у Пластовому Домі.

Золотий Ювілей парафії св. Арх. Михаїла у Вунсакеті

У прекрасний соняшний день золотої осени, 21-го листопада ц. р., українська православна громада у Вунсакеті обходила 50-ліття існування. На це велике свято прибув Владика Архиєпископ Марко — заступник Митрополита УПЦ у ЗСА.

Свято розпочалось під церковні дзвони з церкви до резиденції отця настоятеля, щоб там зустрінути і провести до церкви Владику Марка. Владику вітали учні української і недільної школи — учителька пані - матка Віра Коваленко, та уквітчували дорогу до церкви, гол. старшого сестрицтва — Анна Дедженеро, гол. мол. с-цтва Глорія Гризак, старший парафіянин серед піонерів — Кость Корницький — з хлібом і сіллю та о. настоятель — митрофорний протоієрей — декан Віталій Коваленко. Під спів хору, диригент Степан Тепер - Архиєрейського „Достойно є..." Владика увійшов до Храму Божого і розпочалось урочисте облачення Владики і Служба Божа, в якій співслужили Владиці священики деканату Нової Англії: митрат о. М. Чернявський з Ню Гейвену, Конн., прот. М. Похолок з Бостону, Масс., о. Д. Мамчур з Гартфорду, Конн., та о. настоятель. Іподияконами були Майк Вучи та Майк Гуловач, жезлоносець Роберт Горальський і свічконосець Марк Гризак.

Під час Служби Божої з благословення і волі Владики Митрополита Мстислава, Владика Марко возвів о. митрата В. Коваленка в сан протопресвітера — найвищий священичий стан, а хор після слів Владики, могутньо заспівав „аксіос". Всю Службу Божу хор співав організовано і мелодійно. Владика Марко зворушив вірних проповдуючи в двох мовах. Мило було слухати як маленькі дівчатка — учениці церковної школи співали „Отче наш..." По Службі Божій виголошено належні многоліттєвія, а померлим парафіянам — „вічную пам'ять".

О год. 1-ій по пол. Владика Архиєпископ у супроводі священиків прибув до ресторану „Бачі клаб", де вже за окремими удекорованими столами сиділо понад 400 осіб.

Програму бенкету відкрив голова парафіяльного к-ту Тома Чагарин, вітаючи Владику, священиків та всю святочну громаду і представив П. Тепера, який проводив концертом. У концерті виступав дитячий танцювальний ансамбль — інструктор Т. Чагарин, асистент Н. Михалюк. Для дітей це був дебют і вони пописались дуже добре. Опісля хор „Бандура" — диригент С. Тепер, гарно проспівали три пісні, а П. Тепер представив тостмайстра А. Кокольського.

Страви поблагословив Владика Марко, а тостмайстер побажав усім „смачного". Після споживання страв тостмайстер представив головний стіл, і коли були представлені особи, які сиділи за головним столом, всі присутні привітали їх оплесками. Зі словами привіту виступали вищезгадані священики, стейтовий репрезентант Річард Кернс, представник УРСоюзу — директор „Верховини" Й. Харина, склав дар від УРС в сумі 100 дол., — його гарні слова привіту присутні агородили оплесками; представником УНСоюзу був головний організатор Степан Гавриш, він свої сердечні слова привіту закінчив словами, що за останніх 10 років, всім відомий ріст Вунсакетської громади. Ці слова викликали дружні оплески. Також виступали представники організацій і склали дари: від старшого сестрицтва Анна Дедженеро, вд молодшого с-ва Глорія Гризак, від церковного хору Степан Тепер, від хору „Бандура" Степан Полісон, від „Запорозької Січі" Володимир Кіндефорський, від 241-го Відділу УНС — Павло Демуш, від братньої румунської парафії — Іван Зерва. Тепло привітав громаду суддя Орест Чагарин. Рівнож гарне привітання склав д-р О. Корецей від Українсько - Американського Т-ва лікарів — Відділ Р. Айленд. У своєму слові він зазначив, що бажає своїй українсько - католицькій церкві такої волі, як мають православні. Свій патріотичний привіт він закінчив, бажаючи о. настоятелеві ще вищого становища, а присутні нагородили його оплесками. Від Союзу Українок — Відділ Р. Айленд, сердечно вітала ювілейну громаду голова Відділу Таїса Децик, бажаючи співпраці в майбутньому. Її слова також нагороджено оплесками.

Владика Архиєпископ Марко знову вітав громаду двома мовами, зазначивши про його 50-річний зв'язок з громадою у Вунсакеті, а в кінці свого слова звернувся до д-ра С. Веремчука — родинного лікаря о. настоятеля, сказав: „бережіть нам о. протопресвітера Віталія, бо він потрібний Вашій громаді, потрібний нам і нашій церкві. Слова Владики нагороджено оплесками. Після того о. настоятець роздав Благословенні Митрополичі грамоти — піонерам представникам громади: Василеві Кучеряці, Кості Корницькому, Розалії Борис, довголітній секретарці старшого с-ва Ксенії Чагарин, найстаршій віком парафіянці — 93-літній Анні Свіска, старшому і молодшому сестрицтвам, церковному хорові та хорові „Бандура". Всіх нагороджених привітали оплесками.

Церква св. Архистр. Михаїла в Вунсакет, Р. А.

Головним промовцем був д-р Мирон Куропась — спеціяльний асистент Президента. Його дуже гарно представив тостмайстер Олександер Кокольський. Д-ра Куропася зустріли оваційно. Промовець говорив двома мовами і його дотепні слова нагороджувано оплесками. Відтак о. настоятель прочитав привітання від Владики Митрополита Мстислава — Первоієрарха УАПЦ, а тостмайстер прочитав привітання від президента Америки Джеральда Форда та оголосив листу одержаних привітань: від сенаторів Джона О. Пасторі, Клейборна Пелл, конгресмена Ст. Джермена, губернатора Філипа В. Нселя, посідника УНС, Головного Йосипа Лисорога — предсідника УНС., Головного Уряду УРСоюзу, Парафій св. Володимира із Ню Йорку, Пречистої Діви Марії із Ню Бритену, які склали дар, Комітет Сприяння УНР-Відділ Нюарк, о. митрата Желехівського, о. протопр. Д. Д. Лещишина — колишнього настоятеля, який багато причинився до будови нової церкви та він хворого старенького о. прот. Івана Чумака, який тепер прикований до ліжка, прислав зворушливе привітання і дар в сумі 100 дол. Хворому о. Іванові побажано кращих днів життя, а всім тим, які надіслали привіти, подякували оплесками.

Після вичерпання всіх привітів тостмайстер попросив о. митрата М. Чернявського провести молитву та вкінці ще раз привітав о. настоятеля, попросивши всіх встати і проспівати многоліттєвіє. Отець настоятель подякував тосмайстерові за гарне проведення бенкету, проголосивши „Многії літа" всім присутнім. Офіційна частина бенкету закінчилась співом „Ще не вмерла Україна..."

Опісля під звуки оркестри Рудика всі танцювали і ділились приємними враженнями з Ювілею. Відтак для Владики, священиків з родинами та почесних гостей в гостинному домі отця і паніматки Віри відбулось прийняття.

Н. Н.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

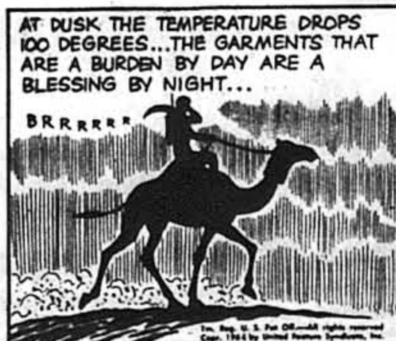
НЕДІЛЯ, 19-го ГРУДНЯ 1976 р.

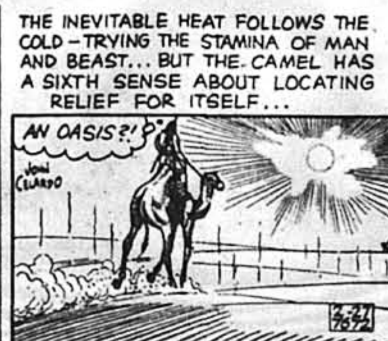
СТ. ЛЮЇЗ, Мо. Річні збори Б-ва св. Володимира 179-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 2838 Magnolia. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами, вибір нової управи на 1977 р. Проситься чл. прибути на збори. — Управа.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Річні загальні збори Т-ва ім. Богдана Хмельницького 137-ий Відд. о год. 1:30 по пол. в Амер.-Укр. Горож. Клюбі. На порядку: звіти та вибір нової управи на 1977 р. Проситься чл. прибути. По зборах — перекуска. — Гр. Прашик, предс., М. Колодруб, кас., Ст. Колодруб, секретар.

ТАРЗАН. Ч. 7672. Оаза!

Гаряче сонце, яке під час дня палить неродючу землю пустелі, починає заходити саме тоді, коли Тарзан вирушає в північному напрямі із його дорогоцінним вантажем...

Із заходом сонця температура падає на 100 ступнів... Одежа, яка в день є завадою, вночі стає благодаттю....

Неминуча спека приходить на зміну холодові, випробовуючи життєву силу людини і тварини... Але верблюд має шостий змисл для відшукання для себе порятунку...

Чи не оаза?!